

SLAVIT NEDĚLI A MODLIT SE BĚHEM NEBEZPEČÍ NÁKAZY

Modlitba v rodině

5. neděle postní

SLAVIT NEDĚLI A MODLIT SE BĚHEM NEBEZPEČÍ NÁKAZY

Stav nouze stále trvá a neumožňuje nám slavit Eucharistii ve společenství farnosti. I tuto postní neděli můžeme vstoupit do společenství s Pánem a s jeho tajemstvím spásy skrze společnou modlitbu v rodině.

*Připravilo Biskupství ostravsko – opavské s využitím textů vytvořených Italskou biskupskou konferencí
a liturgického centra arcidiecéze Salerno-Campagna-Acerno*

Překlad z italštiny P. František Staněk.

Texty Písma svatého převzaty z Českého liturgického překladu.

PÁTÁ NEDĚLE POSTNÍ

MODLITBA V RODINĚ

Předkládáme návrh, jak prožít rodinnou modlitbu ve společenství s celou církví. Každá rodina si jej přizpůsobí vlastním potřebám.

Když se všichni sejdou na místě vhodně připraveném k modlitbě, otec nebo matka (R), říká:

R: Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

Všichni (V): Amen.

R: Bůh Otec, který je požehnan navěky, ať nám dopřeje mocí Ducha svatého přebývat ve společenství s ostatními v Kristu, našem bratru.

V: Požehnaný jsi, Bože, navěky.

R: Slavíme dnes pátou neděli postní, scházíme se opět doma a tvoříme malou domácí církev, abychom oslavili den Páně. Těžkosti, obavy a starosti, které právě prožíváme, jsou pro nás příležitostí, abychom stále více důvěřovali Hospodinu. Prosme dnes o dar víry a naděje!

Nacházíme se stále blíže Velikonocům. V evangeliu dnes uslyšíme příběh o Lazarovi, jehož Ježíš povolá k životu. Jedná se kapitolu evangelia naplněnou dojetím a bolestí, ale také projasněnou jednáním Boha, který je život a obnovení pro ty, kdo v něj důvěřují. Zdá se, že v těchto dnech je pohřben i náš život a že všechno je pevně sevřeno strachem a drceno balvanem nejistot.

Pán nás každý den znovu povolává k životu, vyvádí nás z hrobů, kde jsme uzavřeli svou ochotu důvěřovat Bohu, svou schopnost doufat a svou vůli milovat.

Po chvíli ticha se všichni společně modlí Ž 129

**V: Z hlubin volám k tobě, Hospodine,
Pane, vyslyš můj hlas!
Tvůj sluch ať je nakloněn
k mé snažné prosbě.**

**Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine,
Pane, kdo obstojí?
Ale u tebe je odpuštění,
abychom ti mohli v úctě sloužit.**

**Doufám v Hospodina,
duše má doufá v jeho slovo,
má duše čeká na Pána
více než strážce na svítání.**

**Více než strážce na svítání
ať čeká Izrael na Hospodina,
neboť u Hospodina je slitování,
hojné je u něho vykoupení.**

**On vykoupí Izraele
ze všech jeho provinění.**

R zakončí úvod modlitbou:

**R: Bože, který ses ve svém Synu stal člověkem
tys nechal ve své nekonečné lásce
zazářit spásu celému lidskému pokolení;
nehleď na naše hříchy,
ale opět nám uděl své odpuštění.
Skrze Krista, našeho Pána.**

V: Amen.

TVÉ SLOVO JE SVÍTILNOU MÝM NOHÁM

Po úvodní modlitbě R pokračuje:

R: Zaposlouchejme se společně do Božího slova.

Někdo/někteří z účastníků modlitby přečtou liturgická čtení čtvrté neděle postní

1. čtení – Ez 37,12-14

Vdechnu vám svého ducha a ožijete.

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin Bůh: „Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usídím vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal“ – praví Hospodin.

Mezizpěv – Žl 130,1-2.3-4.5-6a.6b-8

U Hospodina je slitování, hojné je u něho vykoupení.

Z hlubin volám k tobě, Hospodine,

Pane, vyslyš můj hlas!

Tvůj sluch ať je nakloněn

k mé snažné prosbě!

Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine,

Pane, kdo obstojí?

Ale u tebe je odpuštění,

abychom ti mohli v úctě sloužit.

Doufám v Hospodina,

duše má doufá v jeho slovo,

má duše čeká na Pána

více než stráže na svítání.

Více než strážce na svítání
ať čeká Izrael na Hospodina,
neboť u Hospodina je slitování,
hojné je u něho vykoupění.
On vykoupí Izraele
ze všech jeho provinění.

2. čtení – Řím 8,8-11

Sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

(Bratři!) Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobena smrti kvůli hříchu, ale duch je (plný) života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás.

Zpěv před evangeliem – Jan 11,25a.26

Já jsem vzkříšení a život, praví Pán; kdo věří ve mne, neumře na věky.

Evangelium – Jan 11,1-45

Já jsem vzkříšení a život.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží,

aby jí byl oslaven Boží Syn.“ Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“ Učedníci mu odpověděli: „Mistře, nedávno tě chtěli židé ukamenovat – a zas tam jdeš?“ Ježíš na to řekl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtne, protože v něm není světlo.“ Po těch slovech ještě dodal: „Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.“ Učedníci mu řekli: „Pane, jestliže spí, uzdraví se.“ Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí. Ježíš jim tedy řekl otevřeně: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu!“ Tomáš – řečený Blíženec – vyzval ostatní učedníky: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii přišlo mnoho židů, aby je potěšili (v žalu) nad bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to (Marie) uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděli židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“ Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhy (plátna) a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo.

K ROZJÍMÁNÍ

Ježíš zaplakal. A stejně tak každý člověk stojící tváří v tvář smrti je otřesen, zvláště jedná-li se o smrt přítele. Ježíš zná tvrdost smrti, ví, že smrt přerušuje, odděluje a vzdaluje. Zná také srdce lidí, kteří s obtížemi věří v moc Boha, jenž nechce smrt člověka, nýbrž jeho život (srov. Ez 33,11).

První Spasitelův skutek tedy nemůže být jiný než ohromující. Ježíš nechává odvalit balvan, jenž uzavírá otvor do hrobu, neboť i tento kámen mluví. Je znamením oddělení světa živých od království mrtvých. Odstraněním této barikády Ježíš odhaluje Boží moc, která křísí mrtvé, sdílí život a oživuje naději.

Pouze modlitba pokorná, synovská a plná důvěry může dosáhnout nemožného. Taková modlitba vyžaduje, abychom pozvedli oči k nebi a zaujali pozici Syna, který se modlí ke svému Otci. Je to modlitba díky, která umí rozpoznat, co Bůh již vykonal, ale je to též modlitba naplněná vírou učedníků. Skutečnost, že Otec vyslyšel Syna, je nejvyšším znamením niterného společenství mezi nimi. Nyní pouze Ježíš může hlasitým zvoláním povolat Lazara z hrobu, aby jej pak zahrnul do plánu nekonečného života a aby zviklal víru mnohých Židů.

Lazar už víc nepatří smrti a pruhy plátna, jež objímaly jeho ruce i nohy, už mu nejsou k ničemu. Avšak i on bude očekávat jiné vzkříšení, vzkříšení Kristovo, až Syn člověka povalí kámen svého hrobu, aby se každý člověk mohl navždy těšit z plnosti života. Ono vzkříšení se stane základem nesporné naděje ve vzkříšení každého člověka.

Bolestná scéna, kterou má Ježíš v Betánii před očima, je hořce aktuální. Řady rakví se stovkami těl zemřelých, jež v těchto okamžicích se vinou Evropou i celým světem, jsou obrazem ničivé síly epidemie. Vyjadřují celou naši slabost a téměř v nás vzbuzují pocit prohrané bitvy. Naše víra nás nicméně podněcuje k tomu, abychom viděli dále a zahlédli v tomto nekonečném procesí bezvládných těl lid živých, těch, kdo byli oživeni Duchem a porazili zlo i smrt a nyní skutečně žijí s Kristem. Nebudou již slavit Velikonoce na této zemi, avšak věčně se Vzkříšeným.

Výzva Ježíše k odvalení kamene se nyní obrací na nás, abychom odsunuli kameny smrti, které často dusí naši víru, a balvany strachu, jež nás nyní nutí zapomenout, že nakonec pohřební plátna zůstanou složené na zemi, protože budou neužitečné (J 20,6-7).

„Kdybys tu byl...“ Kdyby tu Pán byl, kdyby Pán viděl, co se děje v těchto dnech... Uvažování Marty je uvažování mnohých bratří a sester, kteří hledí na zhoršující se podmínky svých blízkých a poté na jejich umírání. Martino kříšťálově čisté vyznání víry má být vyznáním každého věřícího: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“

Ježíš prochází našimi pustými ulicemi, opuštěnými náměstími, nemocničními pokoji či našimi domovy, aby nechal vykvést do krásy náš život. Čeká pouze na naše upřímné přilnutí k plánu života.

VYZNÁNÍ VÍRY

Po chvíli ticha R pokračuje:

R: Ježíš se zeptat Marty, zda věří v Boha. Ačkoli se nacházela v nesnadné situaci, odpověděla: „Věřím, Pane“. Také my dnes, spolu s celou církví, proneseme slova Apoštolského vyznání víry:

V: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země,
i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho;
jenž se počal z Ducha svatého,
narodil se z Marie Panny,
trpěl pod Ponciem Pilátem,
ukřižován, umřel i pohřben jest;
sestoupil do pekel,
třetího dne vstal z mrtvých;
vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího;
odtud přijde soudit živé i mrtvé.
Věřím v Ducha svatého,
svatou církev obecnou,
společenství svatých,
odpuštění hříchů,
vzkříšení těla a život věčný.
Amen.

PROSBY

R: Pán nám dává svého svatého Ducha, který nás oživuje. Svěřme se mu a přednesme mu své prosby.

Budeme odpovídat: **Daruj nám život, Pane.**

- V našich rodinách a v celé církvi.
- Na místech, kde pracujeme.
- Na místech, kde se rodí nový život, kde lidé trpí a umírají.
- V čase smutku a strachu.
- V čase nemoci a utrpení.
- V okamžiku naší smrti.
- *je možné vložit vlastní prosbu*
- Kriste, naše vzkříšení a živote.
- Kriste, necháváš přejít od smrti k životu toho, kdo naslouchá tvému slovu.
- Kriste, tys třetí den vstal z mrtvých.

R: S vědomím, že mnozí v těchto dnech trpí, se modleme:

V: **Všemohoucí věčný Bože,**
občerstvení v námahách a posilo ve slabostech,
celé tvorstvo od tebe přijímá sílu, bytí i život.
Přicházíme k tobě s prosbou o tvé milosrdenství,
nebot' dnes, kdy prožíváme šíření nové nákazy,
si ještě více uvědomujeme lidskou slabost.
Svěřujeme ti nemocné a jejich rodiny:
uzdrav jejich tělo, mysl i ducha.
Pomoz všem členům naší společnosti, aby poctivě konali své povinnosti
a posilovali mezi sebou ducha solidarity.
Posilni lékaře a zdravotní zaměstnance v první linii
a také všechny ošetřovatele ve vykonávání jejich služby.
Ty jsi zdroj každého dobra,
požehnej lidské rodině,
vzdal od nás každé zlo a daruj pevnou víru všem křesťanům.
Vysvobod' nás od nákazy, která se kolem nás šíří,
abychom se v poklidu navrátili k našim všedním starostem
a chválili tě a děkovali ti s obnoveným srdcem.

**Tobě důvěřujeme a k tobě pozvedáme své prosby,
neboť ty, Otče, jsi tvůrce života,
a s tvým Synem, naším Pánem Ježíšem Kristem,
v jednotě Ducha svatého,
žiješ a kraluješ na věky věků.
Amen.**

Maria, uzdravení nemocných, oroduj za nás!

MODLITBA PÁNĚ

R: „Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Slyšeli jsme slova Ježíšovy modlitby, jimiž se obrátil na Otce těsně před tím, že povolal Lazara k životu. Jsou to slova plná důvěry, která se rodí z niterného společenství Otce a Syna. Také my spojení s Ježíšem chceme prosit Otce za celý svět:

V: Otče náš, jenž jsi na nebesích...

R: Věčný Bože, tvá sláva je žijící člověk;
ty jsi projevil svůj soucit v Ježíšově nářku pro jeho přítele Lazara,
shlédni dnes na sklíčenost církve, která pláče
a prosí za své syny a dcery zesnulé díky hříchu,
a silou Ducha svatého je povolej k novému životu,
neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků.

V: Amen.

DUCHOVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Po chvíli ticha, v níž každý učiní krátké zpytování svědomí, se všichni modlí:

V: Padám ke tvým nohám, můj Ježíši,
a nabízím ti lítost svého kajícího srdce,
které se utápí ve své nicotě i ve tvé svaté přítomnosti.
Klaním se ti ve svátosti tvé lásky,
toužím tě přijmout ve skromném příbytku svého srdce.
V touze po štěstí, které plyne ze svátostného přijímání,
tě chci přijmout svých duchem.
Přijď ke mně, můj Ježíši, abych já přišel k tobě.
Kéž tvá láska zažehne celé mé bytí pro život i pro smrt.
Věřím v tebe, doufám v tebe, miluji tě. Amen.

R: Přijď nám na pomoc, milosrdný Otče,
abychom vždy žili a jednali tou láskou,
která podnítila tvého Syna, aby za nás dal svůj život.
Skrze Krista, našeho Pána.

V: Amen.

SNAŽNĚ PROSÍME O POŽEHNÁNÍ BOHA OTCE

R: Uděl, Otče, své požehnání naší rodině
a dej nám, abychom se stali radostnými v naději,
pevnými v trápeních,
vytrvalými v modlitbě,
pozornými k potřebám bratří a sester
a svědomitými na cestě obrácení,
po níž kráčíme během této postní doby.

Všichni učiní znamení kříže, zatímco R pokračuje:

R: Dej nám, Bože, své požehnání, chraň nás všeho zlého a doved' nás do života věčného.

V: Amen.

Na závěr se může připojit nejstarší mariánská antifona „Pod ochranu Tvou“:

Pod ochranu tvou se utíkáme...